

MÄNGI MINUGA PEITUST!

Loodusteadused_VEEOLEKUD

Kaasrahanud
Euroopa Liit

MY BOX OF STEAM Projektinumber: 2022-2-EE01-KA220SCH-00099273 Rahastatud Euroopa Liidu poolt. Avaldatud seisukohad ja arvamused on ainult autori(te) omad ega pruugi kajastada Euroopa Liidu või Euroopa Hariduse ja Kultuuri Rakendusameti (EACEA) seisukohti ja arvamusi. Euroopa Liit ega EACEA nende eest ei vastuta.

Teadus "VEEOLEKUD" Kogu sisule kehtib litsents CC BY-NC-ND 4.0.

MÄNGI MINUGA PEITUST!

Loodusteadused_ EEOLEKUD

Ühel päeval sügas karupoiss Artur ennast vastu puutüve ja mõtles: "Täna tahaks ma peitust mängida. Ma tean, et ma võidan alati, sest mu nina tunneb lõhnu juba kilomeetrite kauguselt ära." Ta läks rebase juurde ja palus tal ennast ära peita. Rebane kaevaskoopa, kattis selle lehtedega ja peitis end sinna, olles kindel, et keegi teda üles ei leita. Kuid Artur pistis mõne minuti pärast oma tohutu nina koopa sisse ja hüüdis: "Käes!" "Ma palun öökulli ennast ära peita," mõtles ta. Öökull roniski puu otsa ja jäi lehtede sisse peidetuna liikumatult seisma. Hetkega ronis Artur puu tippu ja pani oma märja nina otse öökulli näo ette. Lind lendas ehmunud minema.

"Ma palun Vett, et ta mängiks minuga peitust," mõtles Artur. Ta suundus allika juurde, kus vesi vulises ja pritsis. Vesi asus väikeses kristallselge veega tiigis, kust Artur end igal hommikul vaadata armastas.

"Vesi, kas sa tahad minuga peitust mängida? Ainult tea, et ma niikuinii võidan, sest keegi ei saa selliselt peitu pugeda, ilma et ma teda üles ei leiaks!"

"Hea küll," ütles Vesi kavalalt.

"Ma loen kahekümneni, õigemini sajani, et sa saaks end hästi ära peita," ütles Artur enesekindlalt muiates. Ta oli kindel, et leiab Vee täpselt niisamuti üles, nagu ta oli leidnud teised mängukaaslased.

Toetades nina vastu suure puu tüve, sulges ta hoolsalt silmad ja hakkas lugema: "üks, kaks, kolm... kakskümmend viis... viiskümmend... üheksakümmend üheksa ja sada." Seda lõpuks hüüdes, avas karupoiss silmad ja vaatas ringi.

Veest polnud jälgegi. Tundus, et allikas oli ära kuivanud ja tiigi asemel valitses nüüd ainult tühjus. Artur otsis kivide alt, kivide tagant, põõsastest, kuid tulutult.

Ta kõndis läbi kogu metsa, kuid ei leidnud vett.
"Ma annan alla!" ütles ta masendunult, toetades ennast vastu väga külma kivi, mis nägi välja nagu kristall.
"Siin ma olen!" hüüdis järsku Vesi.
"Kus sa oled, ma ei näe sind?"
"Otse sinu istumise all," vastas Vesi, "ma muutusin jääks".
Tema läbipaistev keha sädeles päikese käes nagu tohutu teemant. Naerdes sulas ta tagasi oma vedelasse olekusse, kastes vaese Arturi pealaest j alatallani märjaks. Artur raputas end üllatusest ja nii pöördusid veetilgakesed tagasi Vee vedelasse kehasse.
"Ma tahan revanši!" ütles Artur. Ta hakkas uuesti lugema. Kui ta ümber pöördus, oli ka seekord Vesi kadunud. Artur otsis teda kõikjalt.
Ta vaatas tähelepanelikult igale poole, kuid veest polnud mingit jälge. Pärast kogu metsa hoolikat läbiotsimist, heitis ta pikali taeva poole. Kerge udu ümbritses tema väsinud keha. Nagu aurupilvest tehtud kass, hõõrus see ennast tema vastu.
"Ma annan alla," ütles Arthur uuesti.
"Ometi olen ma siin sinu kõrval..." hüüdis veeaur.
Artur ei uskunud oma silmi, kui aur kondenseerus ja muutus taas vedelaks, andes Veele oma tavalise kuju.
"Ma olen ikka mina, isegi kui ma muudan oma kuju," ütles Vesi.
"Kas sa tahad veel mängida?"
"Jah," ütles Artur, "aga seekord mängime malet!"

